

HỒI THỨ BA MƯƠI

PHÁ THIÊN LÊN BỘ GẬP CỬU NHÂN

Chàng ra tay mau lẹ quá chừng, Đinh Đang rút tay về không kịp, bị năm ngón tay của chàng chụp trúng vào huyết đạo nơi cổ tay. Nàng liền cảm thấy một luồng kinh lực nóng ra chườn vào cổ tay rồi từ cổ tay chườn qua cánh tay, ra sau lưng, và tiếp tục chườn xuống dưới.

Luồng kinh lực từ lưng chườn xuống đến đùi, Đinh Đang đã không đứng vững, người nàng nghiêng đi rồi lăn ra. May nàng lại té xuống trúng vào cái chần mà nàng vừa bỏ xuống sập thuyền.

Thạch Phá Thiên lại nổi lòng trẻ thơ, chàng cúi xuống lấy chần quần vào người Đinh Đang rồi ẵm nàng lên, vừa cười vừa nói:

-Tại sao Đinh Đang lại quần ta, ta phải liệng Đinh Đinh Đang xuống sông để nuôi cá mập mới được !

Đinh Đang bị Thạch Phá Thiên ôm choàng lấy, tuy còn cách một lần chần mỏng mà nàng cũng cảm thấy bủn rủn cả người. Nàng vừa hổ thẹn, vừa vui mừng cười nói:

-Thiên ca dám làm ...

Thạch Phá Thiên cũng cả cười hỏi lại:

-Sao ta lại không dám ?

Rồi chàng để nguyên chần quần khế liệng Đinh Đang vào trong khoang thuyền.

Đinh Đang bỏ chần xong, lại chạy đằng lái thuyền.

Thạch Phá Thiên sợ nàng đánh nữa, chàng hấp tấp lùi lại một bước. Chàng giơ hai tay ra thủ thế, như người sắp xông vào cuộc tỷ đấu.

Đinh Đang cười nói:

-Đừng làm trò ngáo ộp nữa ! Trông điệu bộ của Thiên ca chẳng khác gì anh chàng sắp vồ ếch, chả ra phong độ con người võ lâm chút nào hết !

Thạch Phá Thiên cười rộ đáp:

-Ta đây nào phải một tay cao thủ võ lâm ?

Đinh Đang nghiêm nghị nói:

-Nói chơi thì nói vậy thôi. Tiểu muội xin cung hỉ Thiên ca đã học được Cầm nã thủ pháp đến mức độ tinh vi hơn cả thầy dạy. Tiểu muội là sư phụ truyền thụ môn này cho Thiên ca mà đành chịu kém đồ đệ mất rồi.

Bỗng nghe Đinh Bất Tam ở trong khoang thuyền cất giọng lạnh lùng nói:

-Tuy nhiên gã mà có tỷ thí với Bạch Vạn Kiếm phái Tuyết Sơn thì hãy còn kém xa lắm.

Đinh Đang nói:

-Gia gia ơi !Thiên ca học võ công nhanh như vậy. Giả tỷ chàng được gia gia truyền thụ cho lấy một năm hay dăm bảy tháng thì dù chàng chẳng trở nên một tay cao thủ thiên hạ vô địch để xứng đáng làm tôn nữ tể của gia gia, nhưng không đến nỗi quá kém cỏi làm phước hại đến thanh danh của gia gia. Có đúng thế không ?

Đinh Bất Tam cười lạt nói:

-Đinh lão tam đã tuyên bố rồi, khi nào còn canh cải được nữa. Vậy ta nhắc lại: Điều thứ nhất nếu gã lấy người làm vợ thì vĩnh viễn dừng hồng học võ công của ta. Điều thứ hai ta đã giao hẹn trong vòng mười ngày, gã phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, chứ không nói đến một năm hay dăm bảy tháng. Bữa nay đã năm ngày rồi, gã chỉ còn sống được có năm ngày nữa, vậy câu chuyện hàng tháng là thừa.

Đinh Đang trong lòng rất đổi lo âu. Mới đêm qua, nàng toan ra tay hạ sát Thạch Phá Thiên. Bây giờ nàng lại phập phồng lo sợ về chuyện chàng sẽ bị mất mạng dưới bàn tay của gia gia nàng. Nàng nghĩ tới gia gia nàng đã nói sao là làm đúng như vậy, nên không biết làm thế nào cho được ?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, rồi đành theo biện pháp riêng của mình là tiếp tục truyền dạy võ công cho chàng. Nàng lấy mười tám đường cầm nã thủ làm căn bản để phát huy những cơ mưu khác.

Thế rồi mấy ngày liền trừ lúc ăn uống hay đi ngủ, Đinh Đang dùng hết thì giờ đem hàng mấy trăm biến chiêu về mười tám đường cầm nã thủ pháp luyện đi luyện lại cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên luyện môn này đến chỗ cực kỳ tinh thực. Dù chàng chẳng cần phát huy nội lực cũng đã có thể cầm cự giằng dai được với Đinh Đang, không chịu thua kém.

Sáng sớm ngày thứ tám, Đinh Bất Tam hắng dặng một tiếng rồi nhắc:

-Chỉ còn ba ngày nữa.

Đinh Đang nói:

-Gia gia ! Gia gia muốn cho Thiên ca đả bại Bạch Vạn Kiếm, tôn nữ xem ra cũng chẳng khó gì. Tuy kiếm pháp của Bạch Vạn Kiếm ở phái Tuyết Sơn lợi hại thật, nhưng đâu có bằng được võ công của nhà họ Đinh ta. Môn cầm nã thủ pháp của Thiên ca khá lắm rồi, mà nội lực chàng lại chưa bị tổn thất chút nào. Chàng chỉ dùng hai bàn tay không cũng đủ đoạt được thanh trường kiếm của Bạch Vạn Kiếm. Cháu tưởng cứ tay không đoạt được kiếm cũng thắng rồi.

Đinh Bất Tam hững hờ nói:

-Con tiểu nha đầu này nói coi bộ ngon ăn lắm. Thằng lỏi kia sức mấy mà dám hy vọng những chuyện tày đình, toan giật kiếm ở trong tay Khí Hàn Tây Bắc thì ký thiết ! Thôi thôi, ta can mi đừng mơ tưởng hão huyền nữa. Ngay gia gia đây còn chưa dám nói đến chuyện tay không giựt kiếm ở trong tay gã họ Bạch.

Đinh Đang bữu môi nói:

-Đằng nào cũng đến chết là cùng. Vậy tôn nhi tưởng cứ liều mình giựt kiếm, may ra thắng được là hay mà có chết về tay Bạch Vạn Kiếm cũng còn hơn là để gia gia hạ sát. Gia gia ! Gia gia hẹn cho Thạch lang trong mười ngày phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, nhưng nếu trong mười ngày phải đả bại được Bạch Vạn Kiếm, nhưng nếu trong mười ngày mà không gặp gã họ Bạch thì không phải là lỗi ở Thạch lang.

Đinh Bất Tam nói:

-Ta đã bảo mười ngày là chỉ có mười ngày mà thôi. Gã họ Bạch chỉ quanh quẩn ở trong sông Trường Giang này chứ ở đâu ? Gặp hấn cũng hay mà không gặp hấn cũng vậy. Trong vòng mười ngày mà thằng lỏi họ Thạch không đả bại được hấn thì ta hạ sát gã si ngốc đó.

Đinh Đang hỏi:

-Chỉ còn có ba ngày, gia gia bảo Thạch lang đi đâu kiếm gã họ Bạch bây giờ ? Gia gia ... gia gia thực không chịu phục thiện, không kể gì đến đạo lý.

Đinh Bất Tam cười nói:

-Đinh lão tam này mà còn đi giảng đạo lý với thiên hạ thì đã không phải là Đinh Bất Tam nữa rồi. Mi cứ len lỏi vào chốn giang hồ mà nghe ngóng, xem có ai bảo Đinh Bất Tam là người còn đếm xỉa đến đạo lý không ?

Trong hai bữa tức là ngày thứ tám và thứ chín, Đinh Đang chuyên dạy Thạch Phá Thiên về những chiêu “Sư tử chuyên thỏ”, “Thương ứng quặc kê”, “Thủ đáo nã lai” và “Thám nang thủ vật”.

Bốn chiêu này toàn là những thủ pháp tinh diệu vô cùng, chuyên dùng tay không để giựt binh khí của đối phương.

Đến ngày thứ chín, trên môi Đinh Bất Tam vẫn treo một nụ cười. Có lúc lão lẩm lét nhìn Thạch Phá Thiên bằng con mắt rất quái dị. Trong con mắt lão có ba phần khinh bỉ còn đến bảy phần chứa đựng sát khí.

Đinh Đang biết gia gia mình đã nhất định đến ngày thứ mười là hạ sát Thạch lang, bất luận chàng có gặp Bạch Vạn Kiếm hay không, dù võ công chàng đã có thể thắng hấn. Chỉ vãn vãn còn có hai ngày là trên mặt sông Đại giang mờ mịt biết tìm đâu cho thấy Bạch Vạn Kiếm ?

Hôm ấy trời đã quá ngọ, Đinh Đang cùng Thạch Phá Thiên chiết giải một hồi về cầm nã thủ pháp rồi, mặt nàng đỏ như gấc chín, đầu mũi đã rướm rướm mấy giọt mồ hôi. Nàng lấy khăn tay ra lau mặt, bất giác nàng hắt hơi một cái rồi nói:

-Đã thán tám rồi mà trời còn oi bức thế này.

Nàng sánh vai cùng ngồi với Thạch Phá Thiên, nàng trở tay vào đôi chim đang nhón nhơ giỡn chơi trên mặt nước. Chúng lượn đi lượn lại nhiều lần ra chiều rất sung sướng. Nàng nói:

-Thiên ca ! Thiên ca hãy nhìn đôi vợ chồng chim kia vui thú biết bao ? Giả tỷ có người phóng tên bắn chết con trống để con mái phải trở trời lênh đênh thì tội nghiệp cho nó biết chừng nào ?

Thạch Phá Thiên nói:

-Khi ta còn ở trên núi săn bắn. Lúc bắn chim chẳng bao giờ nghĩ tới con nào là con trống hay con mái. Bây giờ Đinh Đinh Đang Đang đã nói vậy thì từ nay ta chỉ lựa con mái mà bắn thôi ...

Đinh Đang buông một tiếng thở dài lẩm bẩm:

-Anh chàng Thạch lang của mình vẫn còn ra dáng ngổ ngẩn lắm !

Sau nàng thấy mệt, liền ngồi tựa vào mình Thạch Phá Thiên và gối đầu lên vai chàng. Nàng nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật.

Thạch Phá Thiên nói:

-Đinh Đinh Đang Đang ! Nàng mệt rồi phải không ? Ta đỡ nàng vào trong khoang thuyền ngủ nhé ?

Đinh Đang nói như người mơ ngủ:

-Đừng ! Tiểu muội thích ngủ cách này hơn.

Thạch Phá Thiên không muốn trái ý nàng, đành cứ để vai bên trái cho nàng gối đầu. Chàng thấy hơi thở của nàng mỗi lúc một chùng chặn. Nàng ngủ mỗi lúc một say sưa. Mái tóc tốt đẹp của nàng quệt vào má bên trái chàng, chàng thấy hơi ngứa một chút, nhưng trong đầu óc nảy ra một cảm giác mê ly khoan khoái, không bút nào tả xiết.

Đột nhiên, một giây âm thanh rất nhỏ lọt vào tai bên trái Thạch Phá Thiên. Thanh âm này vo ve như tiếng muỗi kêu, chàng phải lắng tai mới nghe rõ:

-Câu chuyện tiểu muội nói với Thạch lang đây, Thạch lang chỉ biết nghe chứ đừng gật đầu mà cũng đừng lên tiếng. Thạch lang cũng đừng lộ vẻ quái lạ hay kinh hãi mới được. Tốt hơn hết là Thạch lang nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Đồng thời mũi thở khò khè một chút để lấp bớt thanh âm của tiểu muội đi.

Thạch Phá Thiên nghe Đinh Đang nói vậy. Ban đầu chàng lấy làm kỳ và tưởng là nàng nói trong giấc mơ. Nhưng lúc chàng liếc mắt nhìn nàng thì thấy cặp lông mày dài che mắt bỗng hé mở ra. Nàng chớp mắt hai cái rồi nhắm lại.

Bây giờ Thạch Phá Thiên mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

-Té ra nàng có câu chuyện bí mật muốn nói với ta mà không muốn để cho gia gia nghe tiếng.

Chàng ngáp dài luôn mấy cái rồi nói:

-Mệt quá !

Đoạn chàng nhắm mắt lại.

Đinh Đinh Đang mừng thầm nghĩ bụng:

-Cứ kiểu này mà xét thì Thiên ca đâu có phải là người si ngốc. Mình nói chàng hiểu ngay. Bảo chàng giả vờ ngủ. Chàng giả vờ rất đúng.

Nàng liền nói rất khế :

-Gia gia bảo võ công Thiên ca kém cỏi quá, hơn nữa, chàng lại là người si ngốc, không xứng đáng làm tôn nữ tể gia gia. Kỳ hạn đến mười ngày, đến mai là hết. Gia gia định hạ sát Thiên ca đó. Chúng ta không tìm được Bạch Vạn Kiếm, dù có tìm được hắt chảng nữa thì Thiên ca cũng không địch lại hắt. Bây giờ chỉ còn có một biện pháp là vợ chồng ta đưa nhau đi trốn, tìm vào nơi thâm sơn cùng cốc ẩn lánh để gia gia không biết đâu mà tìm kiếm.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Chẳng có chuyện gì mà sao gia gia lại giết ta ? Đinh Đinh Đang Đang chỉ là đứa con nít mới cho câu gia gia nói giỡn chơi là sự thật. Nhưng nàng nói hai đứa mình vào chốn thâm sơn ẩn lánh để gia gia không tìm thấy được, như vậy cũng thú.

Đinh Đang lại nói:

-Nếu chúng ta lên bộ mà chạy thì gia gia nhất định rượt theo, không tài nào trốn thoát được. Thiên ca phải nhớ kỹ: Đêm nay vào khoảng canh ba, tiểu muội ôm lấy gia gia một cách bất thành linh rồi vừa khóc vừa năn nỉ : “Gia gia ! Gia gia tha cho Thạch lang, xin đừng giết chàng”. Lúc ấy, Thiên ca lập tức chạy vào khoang thuyền, tay phải ra chiêu “Hổ trảo thủ” nắm chặt lấy chính giữa lưng gia gia. Đồng thời tay trái Thiên ca xử chiêu “Ngọc nữ niêm châm”, nắm lấy sau lưng gia gia. Thiên ca nhớ kỹ nhé: Hễ tiểu muội la đến câu “Gia gia đừng giết chàng” thì Thiên ca phải động thủ cho mau bằng hai thức “Hổ trảo thủ” và “Ngọc nữ niêm châm”. Gia gia bị tiểu muội ôm chặt hai ty tất không gỡ ra để chống chế được ngay. Nội lực của Thiên ca rất thâm hậu, Thiên ca cứ làm như vậy là gia gia không nhúc nhích được.

Thạch Phá Thiên tự nhủ:

-Đinh Đinh Đang Đang quả là một cô bé tinh nghịch. Nàng đem cả gia gia ra để giỡn chơi. Chẳng hiểu gia gia có cáu tiết không ? Nhưng mà thôi ! Nàng đã muốn thì ta cứ làm theo ý nàng là xong. Như vậy kể ra cũng thú.

Đinh Đang lại khế bảo chàng:

-Chiêu trảo và chiêu cầm nã này rất có quan hệ đến sự sống chết của đôi ta. Thiên ca hãy đưa tay trái sờ vào sau lưng tiểu muội cho biết chỗ huyết Linh đài. Chiêu Hồ trảo thủ nhằm vào chỗ đó.

Thạch Phá Thiên vẫn nhắm mắt, ch2ng từ từ đưa tay trái vỗ nhẹ vào huyết Linh đài Đinh Đang một cái.

Đinh Đang khẽ nói:

-Phải đấy ! Lúc ở trong bóng tối Thiên ca cần ra tay cho thật mau lẹ, nhận huyết cho đúng. Tiểu muội có liều mạng ôm lấy gia gia thì cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi. Lúc gia gia kinh tỉnh hất tiểu muội ra rồi thì dù chàng có diệu thủ đến đâu cũng khó nắm giữ được người. Bây giờ Thiên ca lại khẽ đụng vào huyết “Thiên khu” cũng ở sau lưng tiểu muội thử xem có đúng không ? Chiêu “Ngọc nữ niêm châm” chỉ dùng hai ngón tay là ngón cái và ngón trỏ bấm lấy. Đồng thời Thiên ca thúc đẩy kinh lực ra đầu ngón tay cho xô vào huyết đạo.

Thạch Phá Thiên di chuyển từ từ hai ngón tay xuống dưới một chút, đặt vào huyết “Thiên khu” của Đinh Đang. Lúc này dĩ nhiên chàng không vận kinh lực, nhưng Đinh Đang còn là một khuê nữ vừa bị ngón tay chàng sờ vào dưới lưng, nàng buồn cười quá không nhịn được, bật lên hai tiếng “khúc khích” nàng khẽ quát:

-Thiên ca nhận quá !

Thạch Phá Thiên lớn tiếng cười ha hả.

Đinh Đang cũng thò tay vào nách chàng mà cù. Cả hai người đều cười ngặt nghẽo. Thế là bao nhiêu chuyện giả vờ ngủ hai người quên hết không nghĩ gì tới nữa.

Hôm ấy vào lúc huỳnh hôn. Ông già sào công dừng thuyền neo vào bờ sông, bên cạnh một thị trấn nhỏ. Lão cầm hồ lên bờ mua rượu và thức ăn.

Đinh Đang nói:

-Thiên ca ! Chúng ta lên bờ đi chơi một lúc chẳng ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Phải đấy !

Đinh Đang dắt tay chàng lên bờ tha thẩn cất bước.

Thị trấn này nhỏ bé chỉ có tám chín chục nhà thì đến trên mười nhà là dân chài lưới.

Hai người vào tới đầu thị trấn, đưa mắt nhìn quanh thấy bên mình chẳng có một ai. Thạch Phá Thiên nói:

-Bây giờ gia gia đang ở trong khoang thuyền ngủ vui, chúng ta đông tuốt há chẳng trốn thoát được ư ?

Đinh Đang lắc đầu đáp:

-Đâu có dễ dàng thế được. Dù chúng ta có chạy xa hàng mấy chục dặm, gia gia vẫn đuổi kịp.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng người ầm ồ:

-Phải đó, các người có chạy xa hàng ngàn, hàng vạn dặm thì bọn ta cũng vẫn đuổi kịp.

Thạch Phá Thiên và Đinh Đang ngẩng đầu nhìn lại thì thấy hai tên đại hán từ trong bụi cây chuyển mình đi ra. Một gã cao một gã lùn vừa xông ra vừa ngó hai người chằm chặp. Chúng toét miệng ra cười coi rất hung dữ và khả ố.

Thạch Phá Thiên nhận biết hai gã này là Hô Diên Vạn Thiện và Văn Vạn Phu ở phái Tuyết Sơn. Chàng không khỏi sửng sốt và trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Nguyên bọn đệ tử phái Tuyết Sơn phát giác ra hành tung Thạch Phá Thiên ở trên sông, chúng động thủ ở trên thuyền rồi bị trọng thương. Bạch Vạn Kiếm liền phái bọn sư đệ chia nhau theo đường duyên giang mà đuổi. Hô Diên Vạn Thiện cùng Văn Vạn Phu đi ngựa theo ngược dòng sông trông về hướng tây mà rượt. Không ngờ lại chạm trán Thạch Phá Thiên tại thị trấn này.

Hô Diên Vạn Thiện là người trì thủ cẩn thận. Hắn cho là hai người không địch nổi anh chàng họ Thạch. Hắn theo lời Bạch sư huynh đã dặn dò toan phóng hỏa tiễn lên không để báo hiệu. Không ngờ Văn Vạn Phu nóng tính không nhẫn nại được liền la ó om sòm.

Đinh Đang trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

-Hai gã này là đệ tử phái Tuyết Sơn đã đến đây, chẳng hiểu Bạch Vạn Kiếm có quanh quẩn ở khu này không. Nếu hắn mà lộ mặt ra tất gia gia sẽ cưỡng bách Thạch lang phải động thủ với hắn thì hỏng bét.

Nàng đưa mắt nhìn hai gã, nói:

-Chúng ta nói việc riêng, ai mượn các người chỗ miệng vào ? Thiên ca ! Chúng ta về thuyền thôi.

Thạch Phá Thiên trong lòng cũng phập phồng lo sợ, chàng nghe nàng nói vậy liền gật đầu đồng ý.

Hai người trở gót toan đi. Văn Vạn Phu vừa thấy tên sư đệ đệ nghịch đã điên tiết lên. Hắn lắm bầm:

-Mi nhờ học võ của bản môn mấy năm, mới nên được bản lĩnh như ngày nay. Nếu ta bắt được mi thì thật là một công lớn và bản môn mới không hổ thẹn với đời.

Gã nghĩ vậy liền quát hỏi:

-Các người chạy đi đâu ? Thằng lỏi họ Thạch kia ! Biết điều thì đi theo chúng ta!

Gã vừa quát tháo vừa phóng tay trái ra chụp xuống đầu vai Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên nghiêng người đi tự nhiên chàng xử chiêu cầm nã mà chàng học được ở Đỉnh Đang. Đồng thời chàng đưa tay trái ngang ra để gạt chiêu thức của đối phương.

oOo